

† MAX WEBER

5 DEC. 1852—7 FEBR. 1937

Te Eerbeek overleed op 7 Februari j.l. Prof. Dr. Max Weber: een groot en geniaal geleerde, een onverschrokken explorateur, een noeste arbeider, een trouwe en zelfopofferende vriend, een sieraad van de Amsterdamsche Universiteit, waardig collega van Hugo de Vries, Van 't Hoff, Van der Waals en Bakhuis Rozeboom.

Hij was de ideale professor, zoo noodig getooid met al het prestige, dat zijn hooge wetenschappelijke positie hem verschafte, maar in den dagelijkschen omgang een eenvoudig, natuurlijk, innemend, gemeenzaam mensch, met zijn jongsten student even goed op zijn gemak als met koningen en ministers. Oud en jong en groot en klein bracht hij tot elkaar aan zijn beroemde koffietafel in Artis.

Van zijn wetenschappelijk werk kent het groote publiek zijn arbeid in den Nederlandsch Indischen Archipel, die zijn hoogtepunt vond in de expeditie van de Siboga. Dat was intusschen lang niet zijn eenige tocht naar Insulinde. Met dat werk heeft hij zijn plaats gevonden naast de groote figuren, die de roem van onze Oost hebben verkondigd en de wereld hebben laten genieten van het rijke natuurleven van het wonderland: Rumphius, Junghuhn, Wallace, Treub.

Toen wij Indië in bezit namen, laadden wij groote verplichtingen op ons. Eén daarvan was het wetenschappelijk onderzoek van het Tropenland. Van die verplichting hebben wij ons nog lang niet voldoende gekweten. Maar het moet gezegd worden, dat Max Weber een groot aandeel heeft gehad in het afdoen van die eereschuld.

Het is hier de plaats niet, om dieper in te gaan op Weber's wetenschappelijk werk. Maar wel moeten wij met groote dankbaarheid getuigen voor wat hij gedaan heeft voor De Levende Natuur, ofschoon hij er niet veel in heeft geschreven. *Rana arvalis* bracht ons tot elkaar.

Er bestaat in wetenschappelijke kringen een zeer voorzichtige houding, die soms aan het onvriendelijke grenst, jegens „populaire wetenschap” en „vulgarisatie”. Wij behoeven niet te zeggen, dat die houding maar al te dikwijls gerechtvaardigd is.

Toen Heimans en Thijssse met hun werk begonnen, waren zij lang niet boven verdenking verheven en stonden zij bloot aan groote gevaren. Doch aanstonds reikten twee groote mannen hun de hand: Max Weber en Hugo de Vries. Beiden hebben ons onverdroten gesteund en aangemoedigd en opgeheven door hun vriendschappelijk vertrouwen. Daarin zat meer aansporing, dan in de felste kritiek.

Zoo heeft Weber dan het populair-wetenschappelijk werk gesteund en het contact er mede niet versmaad. Ook hiervoor zullen wij hem in dankbare toegenegenheid blijven eeren en gedenken.